

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **D. Y.**, narozený X,
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupeného advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou,
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – OAMP**, IČO 00007064,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu evidované pod č. j. OAM-0400918/DO-2025 jako nepřijatelné dne 25. 7. 2025,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 25. 7. 2025 jeho žádost o udělení dočasné ochrany zaevidovanou pod č. j. OAM-0400918/DO-2025 z důvodu nepřijatelnosti žádosti, byl nezákonný.

- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobce o udělení dočasné ochrany zaevidované pod č. j. OAM-0400918/DO-2025.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 140 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Veroniky Pupalové, advokátky.

Odůvodnění:

Vymezení věci a žalobní body

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal toho, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 25. 7. 2025 vrátil žalobci jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Zároveň požadoval, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jeho práv a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti.
2. V žalobě žalobce – občan Ukrajiny - vyličil, že z obavy o svůj život utekl z území Ukrajiny a rozhodl se žít v České republice. Uvedl, že dříve disponoval pracovním vízem z Polska s platností do 24. 11. 2022, kterému bylo proti jeho vůli automaticky prodlouženo. Dodal, že si následně vízum zrušil. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice. Žalovaný mu ale vrátil jeho žádost bez projednání jako nepřijatelnou, a to podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“), tedy proto, že mu byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě. Uvedený postup žalovaného považuje žalobce za nezákonný zásah.
3. Žalobce je přesvědčen, že žaloba je přípustná a projednatelná ve správním soudnictví. S odkazem na judikaturu (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42) namítl, že § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina odporuje unijnímu právu. Z žaloby plyne, že se považuje za poživatele práva na dočasnou ochranu podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí“). Závěrem namítl, že žalovaný měl žádost přijmout a následně přezkoumat, tak aby nedocházelo k dalším neoprávněným průtahům legalizace pobytu žalobce na území ČR.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že při vyznačení důvodu nepřijatelnosti do formuláře došlo ze strany zaměstnance žalovaného k omylu, který omylem označil důvod spadající pod § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina namísto § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Žalobce totiž dle žalovaného nepatří do okruhu osob, které mohou dočasnou ochranu získat podle § 3 Lex Ukrajina. Dle žalovaného totiž žalobce v rozhodném období, tj. dne 24. 2022, byl držitelem dlouhodobého víza vydaného polskými orgány. Nelze jej proto považovat za osobu dne 24. 2. 2022 usazenou na Ukrajině. Žalovaný rovněž poukázal na to, že sám žalobce v rámci formuláře žádosti o dočasnou

ochranu uvedl, že nikdy nepožádal o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě. Součástí spisu je také fotokopie cestovního pasu žalobce, v němž je polské vízum vyznačeno.

5. Ve vyjádření se žalovaný dále rozsáhle věnoval důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina. Dovedl přitom, že žalobce není osobou spadající pod § 3 Lex Ukrajina, jelikož se ke dni 24. 2. 2024 nenacházel na území Ukrajiny. Žalovaný dále uvedl, že žalobci bylo Polskou republikou uděleno dlouhodobé vízum č. 102206205, s platností od 8. 12. 2021 do 24. 11. 2022, s dobou pobytu 180 dnů, počet vstupů „MULT“. Nicméně uvedené polské vízum bylo zrušené a označené jako „COFNIETO/REVOKED“. Z otisků přechodových razítek je patrné, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru přes Maďarsko dne 21. 2. 2022 a dne 10. 9. 2022 vycestoval přes Slovensko a dále dne 1. 10. 2024 přicestoval přes Rumunsko. Jelikož se v cestovním dokladu odjezdové razítko nenachází, je patrné, že žalobce schengenský prostor již neopustil. Žalovaný uznal, že toto vízum bylo následně zrušeno.
6. Žalovaný dodal, že se nebude vyjadřovat k judikatuře, jíž žalobce zmínil v žalobě, jelikož se týká žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, které byly vyhodnoceny jako nepřijatelné z důvodu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, tedy důvodu, jenž nebyl uplatněn u žalobce.

Posouzení věci soudem

7. Soud shledal, že žaloba je přípustná. Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23 (dále jen „rozsudek *Krasiliva*“) dovedl, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice o dočasné ochraně měla přístup k účinné soudní ochraně. Ustanovení § 5 odst. 2 Lex Ukrajina je tedy rozporné s čl. 47 Listiny základních práv EU, a soud proto neaplikoval soudní výluky dle uvedeného ustanovení. Pro úplnost lze dodat, že NSS v tomto směru v reakci na rozsudek *Krasiliva* překonal svou dřívější opačnou judikaturu a dovedl, že soudní výluky nelze aplikovat (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS).
8. Žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.
9. Žaloba je důvodná.
10. Úvodem je třeba zmínit, že NSS v rozsudcích ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42 a č. j. 1 Azs 336/2024-42 podrobně posoudil soulad § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina s unijním právem a své závěry strukturovaně a přesvědčivě odůvodnil. Městský soud v Praze tyto závěry následoval například v rozsudcích ze dne 23. 4. 2025, č. j. 10 A 6/2025-61, ze dne 29. 4. 2025, č. j. 3 A 79/2024-46, ze dne 30. 4. 2025, č. j. 17 A 10/2024-50 nebo ze dne 7. 5. 2025, č. j. 11 A 110/2024-44. Posléze zohlednil také novou navazující argumentaci žalovaného, a to v rozsudcích ze dne 16. 5. 2025, č. j. 10 A 42/2025-33, ze dne 20. 5. 2025, č. j. 5 A 42/2025-39, ze dne 3. 6. 2025, č. j. 18 A 22/2025-52, ze dne 17. 6. 2025, č. j. 10 A 56/2025-39, ze dne 1. 7. 2025, č. j. 15 A 58/2025, nebo ze dne 17. 7. 2025, č. j. 18 A 49/2025-33. Soud v nyní projednávané věci nevidí důvod, pro který by se měl od závěrů vyjádřených v těchto rozhodnutích odchýlovat, a proto na ně bude z části odkazovat.
11. Ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5.

podmínka). Není-li byt' jen jedna z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).

12. První, druhá, čtvrtá a pátá podmínka jsou v projednávané věci splněny. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do práv žalobce. Svou povahou tento úkon žalovaného, který je nepochybně zaměřen přímo proti žalobci, není rozhodnutím a jeho zákonnost je přezkoumatelná v řízení o zásahové žalobě (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52).
13. Zbývá tedy posoudit podmínku třetí, tj. zákonnost postupu žalovaného. Žalovaný ve formuláři žádosti o dočasnou ochranu, který žalobci vrátil, vyznačil důvod spadající pod § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. O tom není mezi účastníky sporu. Žalovaný ve svém vyjádření však uvedl, že došlo k omylu (pochybení jeho zaměstnance) a měl být vyznačen důvod spadající pod § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina.
14. Obecně lze uvést, že institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina osobu z dočasné ochrany nevylučuje. Lze říci, že čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany je možné pouze v jednom členském státě (bod 16 prováděcího rozhodnutí). Samotná směrnice o dočasné ochraně nezakládá držitelům dočasné ochrany bez dalšího právo volby hostitelského členského státu; předně je na členských státech, aby mezi sebou ujednaly, který z nich dané osoby přijme a poskytne jim práva plynoucí z dočasné ochrany na svém území. Z toho plyne, že uvedená směrnice nepředvídá ani právo držitele dočasné ochrany „primární volby“ členského státu, což logicky znamená, že nepředvídá ani právo „sekundární volby“.
15. Členské státy ale v případě osob vysídlených kvůli invazi ruských vojsk na Ukrajinu zvolily odlišný postup. Prováděcí rozhodnutí doplnily o dohodu o vyloučení aplikace článku 11 směrnice o dočasné ochraně, který upravuje mechanismus vnitro-unijního nuceného navrácení nelegálně pobývajících držitelů dočasné ochrany do hostitelského členského státu. Režim předvídaný směrnicí o dočasné ochraně (mechanismus určení, jak budou osoby požívající dočasnou ochranu mezi jednotlivé členské země rozděleny), tudíž u ukrajinských státních příslušníků není možno použít.
16. Nejvyšší správní soud výlukou aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně a právo vysídlených osob zvolit si hostitelský stát plynoucí z čl. 2 odst. 1 prováděcího nařízení vyložil tak, že držitelé dočasné ochrany z Ukrajiny mají právo primární volby členského státu, v němž jim má být poskytnut komplex práv s touto ochranou spojených, a tento režim nutně zahrnuje i volbu sekundární. Generální výluka aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně znamená nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž legálně. Opačný výklad by smysl výluky popíral. Náзор, že osoby vysídlené nemají právo druhotné volby hostitelského státu a přesunu mezi členskými státy, je tudíž mylný.
17. Žalobce měl právo na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát mu musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina tomuto právu odporuje, a nelze ji proto aplikovat.
18. Ani případná argumentace sporností výluky čl. 11 směrnice o dočasné ochraně s poukazem na jednostranná prohlášení České republiky a Německa [příloha Návrhu prováděcího rozhodnutí Rady o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 – Prohlášení Německa a České republiky, dokument Rady č. 11031/24] nemůže

obstát. Právní irelevancí těchto jednostranných prohlášení se již zabýval NSS v rozsudcích č. j. 1 Azs 174/2024-42 (bod 59) a č. j. 1 Azs 336/2024-42 (bod 59).

19. Nelze přisvědčit ani argumentaci, že závěr o nemožnosti aplikace důvodu nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina nedůvodně zakládá privilegované postavení žadatelů o dočasnou ochranu. Systém nakládání s vysídlenými osobami dle prováděcího rozhodnutí stanovil *ad hoc* speciální kritéria týkající se tohoto jednoho případu hromadného vysídlení osob. Nejedná se proto o obecné zakotvení příznivějšího právního standardu, než který platí v případě jiných cizinců či občanů EU, jejichž pohyb mezi státy EU podléhá určitým pravidlům. Případný poukaz na právní úpravu přemísťování osob žádajících o azyl dle tzv. Dublinské úmluvy by byl také nepřiléhavý. Na rozdíl od osob žádajících o azyl jsou držitelé dočasné ochrany v odlišném postavení, jelikož se u nich nepočítá s pobytem přesahujícím existenci důvodu pro udělení dočasné ochrany. Není u nich proto dán případný důvod pro přísnější regulaci druhotného pohybu, jelikož jejich pobyt (ať v prvním či druhém členském státě) bude na základě tohoto pobytového titulu vždy pouze dočasný.
20. Na věci nic nemění ani aktualizací prováděcího rozhodnutí, jež bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie dne 24. 7. 2025. V bodech 4 - 6 jeho recitálu se uvádí, že v daném okamžiku může osoba požívat dočasnou ochranu jen v jednom členském státě, a proto by měly být žádosti žadatelů prokazatelně požívajících toto pobytové oprávnění zamítnuty. To ale vůbec nezpochybňuje výše předestřený závěr vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu. Z aktualizací prováděcího nařízení neplyne, že by členský stát mohl žádost žalobce mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení.
21. Zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu aktualizací prováděcího rozhodnutí je zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou Nejvyššího správního soudu přitom není s těmito cíli v rozporu, neboť nesměřuje k vícenásobné registraci (požívání dočasné ochrany ve více státech). To je zřejmé již z toho, že od žalovaného vyžaduje náležitě ověření trvání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.
22. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že nemohl zohlednit dodatečné tvrzení žalovaného o zřejmém omylu při uvedení důvodu nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany. Vyjádřením k podané žalobě podle názoru soudu nebylo možné uvedenou případnou chybu v psaní napravit. Ostatně, i kdyby soud k tomuto tvrzení přihlížel, na posouzení důvodnosti žaloby a závěrech soudu by to ničeho nezměnilo.
23. Současně soud poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2025, č. j. 9 Azs 256/2023-31, bod 23 dovodil, že i samotné uvedení chybného bodu je samo o sobě nezákonným zásahem, pakliže nemá oporu v žalobcem v žádosti uvedených skutečnostech. V nyní projednávané věci soud taktéž neshledal, že by přímo ze žádosti či z dokumentu nazvaného „*SDĚLENÍ K PODANÉ ŽÁDOSTI O DP „DOČASNÁ OCHRANA“*“ datovaného dnem 24. 7. 2025 plynulo, že žalobce není osobou spadající pod § 3 Lex Ukrajina.
24. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 18 A 54/2023-28 plyne, že přiznání víza či povolení k pobytu v zahraničí neznamená, že taková osoba automaticky přestává žít ve své zemi. Z užití pojmu „pobývat“ (nikoli zdržovat se či nacházet se) lze dovodit, že by mělo jít o dlouhodobější a stálejší pobyt, tj. žadatel by skutečně měl na Ukrajině pobývat

dlouhodobě, mít tam bydliště, těžiště svých zájmů, žít tam a podobně. Z uvedeného pojmu však nelze dovozovat, že by nemohl současně disponovat povolením k dlouhodobému pobytu v jiné zemi. Závěr žalovaného o údajném skutečném důvodu nepřijetí žádosti je tak založen na příliš extenzivním výkladu a bez konkrétního dokazování v rámci vedeného správního řízení neodpovídá jazykovému a logickému významu příslušného ustanovení zákona Lex Ukrajina.

25. Soud si je vědom, že ve věci sp. zn. 10 A 112/2025 zamítl žalobu žalobce, u které dle žalovaného rovněž došlo k omylu při označení důvodu nepřijatelnosti v žádosti o dočasnou ochranu. Ve zmíněné žalobě však, na rozdíl od nyní projednávané věci, zmínil, že před vypuknutím války na Ukrajině dlouhodobě pobýval v ČR, načež se vydal bránit napadenou vlast. Z ní se však posléze vrátil zpět do ČR. Výše označená věc má tak odlišný skutkový základ vycházející z tvrzení účastníků, od nyní řešené věci. S přihlédnutím ke skutečnosti (kterou učinili účastníci řízení ve věci desátého senátu nespornou), že žalobce před válkou dlouhodobě pobýval mimo Ukrajinu, posoudil soud žalobu tak, že se nejednalo o osobu spadající pod § 3 Lex Ukrajina. Soud se tedy ve zmíněné věci blíže zabýval také důvodem dle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina, jelikož strany učinily některé rozhodné skutečnosti nespornými.

Závěr a náklady řízení

26. Lze shrnout, že žalobcem tvrzený zásah spočívá v tom, že mu žalovaný vrátil jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou z důvodu, že již získal dočasnou ochranu v jiném členském státě. Tento důvod ale pro jeho rozpor s čl. 8 směrnice nelze aplikovat. Žalovaný se proto dopustil nezákonného zásahu a stále se jej dopouští tím, že žádost žalobce věcně neposoudil. Soud tudíž shledal žalobu důvodnou, a proto prvním výrokem rozsudku určil, že tvrzený zásah je nezákonný. Druhým výrokem rozsudku pak soud zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování práva žalobce na podání žádosti o dočasnou ochranu, a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné.
27. Úkolem žalovaného bude v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu primárně přijmout žalobcovu žádost k věcnému posouzení. V rámci jejího posuzování musí žalovaný jednak poučit žalobce o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech a zároveň prověřit, zda je žalobce možné považovat za osobu spadající pod § 3 Lex Ukrajina. Soud zdůrazňuje, že ze samotné existence polského víza nelze dovodit závěr o tom, že žalobce není osobou dle § 3 Lex Ukrajina. Žalovaný bude muset přistoupit k ověření využití tohoto víza, přičemž současně vezme v potaz těžiště zájmů žalobce, to se totiž mohlo i přes využití předmětného víza stále nacházet na Ukrajině.
28. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je pro žalovaného závazný. Závaznost výroku rozsudku plyne přímo ze zákona (§ 54 odst. 6 s. ř. s.). Platí přitom, že rozsudek je individuální právní akt, jímž soud vrchnostenským způsobem vyslovuje svůj právní názor; tato forma rozhodnutí je tudíž závazná jako celek (rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Afs 67/2008-112). Nejvyšší správní soud též vysvětlil, že výrok rozsudku ve věci žaloby proti nezákonnému zásahu „je třeba vykládat v návaznosti na odůvodnění rozsudku“ (rozsudek ze dne 1. 12. 2022, č. j. 6 As 237/2021-56). V bodě 33 právě citovaného rozsudku je vysvětleno, že zavázal-li správní soud žalovaného k určitému postupu za určitých podmínek, je žalovaný povinen se tohoto postupu držet. Opačný závěr by popíral smysl a význam zásahové žaloby.

29. Soud neshledal důvod provádět ve věci samé dokazování a za tím účelem nařídil ústní jednání, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž při rozhodování vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy v žalobcem i žalovaným doložených písemnostech, které jsou oběma stranám známy. O věci proto soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání (účastníci s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasili).
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představují náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 4 620 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 5 cit. vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 10 140 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám jeho právní zástupkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. října 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu